

Arrest

nr. 216 913 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2019 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De partner van verzoeker, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, dient op 23 januari 2018 een verklaring van inschrijving in, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

- 1.2. Op 29 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger.
- 1.3. Op 19 april 2018 bieden verzoeker en zijn partner zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.
- 1.4. Op 11 juli 2018 neemt de verwerende partij in het kader van de verblijfsaanvraag van 29 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).
- 1.5. Op 18 juli 2018 neemt de verwerende partij voor de Nederlandse partner van verzoeker eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)
- 1.5. Op 23 juli 2018 wordt de voormelde beslissing van 18 juli 2018 ingetrokken en wordt de Nederlandse partner van verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.
- 1.6. Op 19 september 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie, na negatief advies van het openbaar ministerie van 12 september 2018, om de verklaring van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner te registreren.
- 1.7. Op 22 november 2018 vernietigt de Raad bij arrest nr. 212 756 de in punt 1.4. vermelde beslissing.
- 1.8. Op 28 januari 2019 neemt de verwerende partij in het kader in het kader van de verblijfsaanvraag van 29 januari 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit keer zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 4 februari 2019 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2018 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voornamen: D. K. (...)

Nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

Geboortedatum: 02.04.1987

Geboorteplaats: N. A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.01.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde T. K. T. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Op 11.07.2018 werd reeds een bijlage 20 genomen. Betrokkene ging daartegen in beroep, waarop op 22.11.2018 de beslissing werd geannuleerd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, het arrest nr. 212756 dd. 22.11.2018 indachtig.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame feitelijke relatie te onderhouden met de referentiepersoon.

Immers, op 19.04.2018 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 12.09.2018 gaf de procureur des Konings te Turnhout een negatief advies met betrekking de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning:

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnsamenwoning en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

1. Beiden partijen hebben geen belangen in België. Door de week werd er dan ook niet geopend op hun adres, wat ons doet vermoeden dat het hier enkel om een postadres gaat. Er bijna nooit iemand aan te treffen (is) terwijl de heer N. (...) beweerd altijd in Retie te zijn. Wanneer met toch iemand kan aantreffen blijkt het appartement zeer schaars te zijn ingericht.

Het betreft een België-route waarbij ze nooit een poging hebben gedaan om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland. Dit ondanks dat ze sinds 2012 zouden samen wonen in Nederland. Men is naar België verhuisd en hebben direct een aanvraag gedaan tot wettelijk samenwonen. Mevrouw T. (...) is wel nog steeds ingeschreven in Eindhoven, waar ze een huis bleef huren. (Dit terwijl ze de huur van het appartement in Retie in het begin niet betaalde). Zij woont en werkt in Nederland alsook wonen haar kinderen daar. Zij rijdt nog steeds rond met een Nederlands voertuig. Zij heeft geen enkele intentie om zich te vestigen in België. Tot op het moment van het onderzoek zou haar inschrijving nog steeds niet in orde zijn. Zij slaagde er niet in om de nodige documenten te verzamelen zodat zij werd uitgeschreven op 24.11.2017. Op 23.01.2018 startte zij een nieuwe inschrijving op, maar op het moment van onderzoek was deze nog steeds niet in orde. Zij is ook niet in het bezit van een verblijfskaart, wat wordt bevestigd door DVZ.

2. Mijnheer N. (...) spreekt na 6 jaar te wonen in Nederland/België nog steeds geen Nederlands. Hij zou zijn Vietnamees paspoort gekregen hebben op de ambassade in Polen. Hier zijn er echter nog vele onduidelijkheden over gezien er geen enkele stempel in staat en men dus de waarachtigheid niet kan achterhalen.

3. Het is onduidelijk welke procedure er nu gehanteerd wordt. Eerst heeft men gevraagd om te mogen huwen. Maar gezien er te veel documenten voorgelegd moesten worden, heeft men deze aanvraag veranderd naar een wettelijke samenwoning.

De heer N. (...) werd hierop ter beschikking gesteld van DVZ waarbij hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Hij werd hierop overgebracht naar Steenokkerzeel en kreeg een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene heeft hierop nogmaals en wel overwogen, zijn aanvraag veranderd naar een feitelijk partnerschap. Hierdoor kreeg hij een verblijfsrecht tot 27.08.2018. Men veranderd de aanvragen naargelang de wind waait en dit duidelijk met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Op 11 juli kreeg de heer N. (...) dan toch het bevel om het grondgebied te verlaten. Noch de heer N. (...), noch mevrouw T.(...) beschikken over een verblijfsrecht in België op dit ogenblik!

4. Mevrouw T. (...) is gekend in Nederland voor 51 kleinere voorvallen en vergrijpen.

5. Er is een belangrijk leeftijdsverschil waarbij mevrouw 21 jaar ouder is dan mijnheer. Dit is niet gebruikelijk in hun cultuur.'

Op 17.09.2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie de afgelegde verklaring wettelijke samenwoning te registreren in de registers.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met haar partner. Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van de voorgenomen wettelijke samenwoning, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden door betrokkene volgende documenten voorgelegd:

- ongedateerde foto's; handmatig gedateerde foto's
- printscreen sms-verkeer
- verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde feitelijke relatie
- verklaringen van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

De documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

1.9. Op 4 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), die verzoeker op dezelfde dag wordt betekend.

Verzoeker heeft hier tegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend dat gekend is onder rolnummer 229 198.

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar

voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing, namelijk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet gelezen worden los van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker betekend werd, en dat het voorwerp van een tweede verzoekschrift tot schorsing in UDN uitmaakt.

Tegenpartij had dit bevel niet kunnen nemen zonder eerst de bestreden beslissing te nemen en zodende zijn attest van immatriculatie aan verzoeker af te nemen.

De onwettelijkheid van de in dit verzoekschrift bestreden beslissing, heeft de onwettelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg. Het uiterst dringend karakter van het verzoek tegen het grondgebied te verlaten is onbetwistbaar, aangezien verzoeker op die basis van zijn vrijheid beroofd wordt, en tegenpartij hem naar Vietnam probeert uit te wijzen.

Huidig verzoekschrift heeft aldus ook een uiterst dringend karakter.”

De Raad oordeelt dat verzoeker prima facie feitelijke argumenten aanreikt die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing rechtvaardigen. Immers, verzoeker is heden vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en hij maakt voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. In deze omstandigheden blijkt dan ook dat mocht huidig beroep behandeld worden volgens de gewone schorsingsprocedure een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te laat zou komen. Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet, van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 212 759 van 22 november 2018 en van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing is gebaseerd op het negatief advies van de Procureur des Konings van 1.9.2018 betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning. Dit advies wordt in de bestreden beslissing integraal hernomen, waarna tegenpartij stelt dat de door verzoeker aangebrachte bijkomende documenten geen afbreuk aan de vaststellingen van de Procureur des Koning doen.

Het advies van de Procureur bevat fouten, of elementen die niets te zien hebben met het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner, en kan de bestreden beslissing aldus niet schragen (eerst onderdeel). De door verzoeker neergelegde documenten werden bovendien niet grondig geanalyseerd en in de bestreden beslissing besproken (tweede onderdeel). Het bestreden beslissing vormt geen ernstig onderzoek van het gezinsleven van verzoeker (derde onderdeel).

Eerste onderdeel

Punt 1 van het advies van de openbare ministerie luidt als volgt:

1. Beiden partijen hebben geen belangen in België. Door de week werd er dan ook niet geopend op hun adres, wat ons doet vermoeden dat het hier enkel om een postadres gaat. Er bijna nooit iemand aan te treffen (is) terwijl de heer Nguyen beweert altijd in Retie te zijn. Wanneer met toch iemand kan aantreffen blijkt het appartement zeer schaars te zijn ingericht.

Het betreft een België-route waarbij ze nooit een poging hebben gedaan om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland. Dit ondanks dat ze sinds 2012 zouden samen wonen in Nederland. Men is naar België verhuisd en hebben direct een aanvraag gedaan tot wettelijke samenwonen. Mevrouw Tran is wel nog steeds ingeschreven in Eindhoven, waar ze een huis blijven huren. (Dit terwijl ze de huur van het appartement in Retie in het begin niet betaalde). Zij woont en werkt in Nederland alsook wonen haar kinderen daar. Zij rijdt nog steeds rond met een Nederlands voertuig. Zij heeft geen enkele intentie om zich te vestigen in België. Tot op het moment van het onderzoek zou haar inschrijving nog steeds niet in orde zijn. Ze slaagde er niet in om de nodige documenten te verzamelen, zodat zij werd uitgeschreven op 24.11.2017. Op 23.01.2018 startte zij een nieuwe inschrijving op, maar op het moment van onderzoek was deze nog steeds niet in orde. Zij is ook niet in het bezit van een verblijfskaart, wat wordt bevestigd door DVZ".

Die motivering is kennelijk fout, nu de partner van verzoeker in het bezit van een E kaart is, wat ook bewijst dat ze haar belangen in België heeft.

Verzoeker werd ook reeds drie keer op het grondgebied van de gemeente Retie van zijn vrijheid beroofd.

Punt 2 van het advies luidt als volgt:

2. Mijnheer Nguyen spreekt na 6 jaar te wonen in Nederland/België nog steeds geen Nederlands. Hij zou zijn Vietnamees paspoort gekregen hebben op de ambassade in Polen. Hier zijn er echter nog vele onduidelijkheden over gezien er geen enkele stempel in staat en men dus de waarachtigheid niet kan achterhalen.

Dit onderdeel van de motivering heeft geen betrekking tot het duurzaam karakter van de relatie.

Punt 3 van het advies luidt als volgt:

3. Het is onduidelijk welke procedure er nu gehanteerd wordt. Eerst heeft men gevraagd om te mogen huwen. Maar gezien er te veel documenten voorgelegd moesten worden, heeft men deze aanvraag veranderd naar een wettelijke samenwoonst.

De heer Nguyen werd hierop ter beschikking gesteld van DVZ waarbij hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Hij werd hierop overgebracht naar Steenokkerzeel en kreeg een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene heeft hierop nogmaals en wel overwogen, zijn aanvraag veranderd naar een feitelijk partnerschap. Hierdoor kreeg hij een verblijfsrecht tot 27.08.2018. Men veranderd de aanvragen naargelang de wind waait en dit duidelijk met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Op 11 juli kreeg de heer Nguyen dan toch het bevel om het grondgebied te verlaten. Noch de heer Nguyen, noch mevrouw Tran beschikken over een verblijfsrecht in België op dit ogenblik!

Zoals voor punt 1 van het advies is de bewering over het verblijfsrecht van Mevrouw Tran fout. Die bewering vormt ook in subsidiaire orde een schending van het gezag van gewijsde van het arrest 212.756 van 22.11.2018 van uw Raad. Dat verzoeker eerst wenste te trouwen en uiteindelijk een aanvraag p basis van artikel 47/1 van de wet indiende bewijs op geen enkele manier dat zijn relatie met mevrouw Tran niet duurzaam is.

Punt 4 van het advies luidt als volgt:

4. Mevrouw Tran is gekend door Nederland voor 51 kleinere voorvallen en vergrijpen.

Die voorvallen en vergrijpen worden niet verder gedefinieerd en hebben opnieuw in ieder geval geen betrekking tot het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner.

Punt 5 van het advies luidt als volgt:

5 Er is een belangrijk leeftijdsverschil waarbij mevrouw 21 jaar ouder is dan mijnheer. Dit is niet gebruikelijk in hun cultuur”.

De Procureur, en in navolging tegenpartij, zouden moeten uitleggen waarom dit “niet gebruikelijk in hun cultuur” is. Het feit dat een leeftijdsverschil niet gebruikelijk zou zijn bewijst bovendien niet dat een relatie geveinsd is, of dat het niet duurzaam zou zijn.

Om al die redenen schendt de bestreden beslissing artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 62 §2 van de wet van 15.12.1980, evenals het gezag van gewijsde van het arrest 212.756 van 22.11.2018.

Tweede onderdeel

Verzoeker legde bewijzen van zijn relatie voor, namelijk:

- Ongedateerde foto's; handmatig gedateerde foto's
- Printscreen sms-verkeer
- Verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde feitelijke relatie
- Verklaringen van lidmaatschap Christelijke Mutualiteit
- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon
- De documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen

Om de aanvraag gezinshereniging af te wijzen zou tegenpartij ten minste moeten uitleggen waarom de aangebrachte documenten geen bewijs van het duurzaam karakter van de relatie uitmaken (RvV, 7.6.2016, nr. 169.193 en RvV, 18.11.2016, nr. 177.922).

De stelling dat “de documenten geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen [doen]” vormt geen afdoende motivering en schendt de in het middel ingeroepen wetsartikels.

Derde onderdeel

Verzoeker stelt een gezinsleven met Mevrouw Tran te onderhouden. Voor tegenpartij brengt dit, in het kader van de aanvraag die verzoeker op basis van artikel 47/1 van de wet indienende, procedurele verplichtingen met zich mee.

In het arrest De Souza Ribeiro oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

83. En revanche, s'agissant d'éloignements d'étrangers contestés sur la base d'une atteinte alléguée à la vie privée et familiale, l'effectivité ne requiert pas que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif. Il n'en demeure pas moins qu'en matière d'immigration, lorsqu'il existe un grief défendable selon lequel une expulsion risque de porter atteinte au droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale, l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 8 exige que l'Etat fournisse à la personne concernée une possibilité effective de contester la décision d'expulsion ou de refus d'un permis de séjour et d'obtenir un examen suffisamment approfondi et offrant des garanties procédurales adéquates des questions pertinentes par une instance interne compétente fournissant des gages suffisants d'indépendance et d'impartialité (M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, §§ 122 à 132, 26 juillet 2011, et, mutatis mutandis, Al-Nashif c. Bulgarie, no 50963/99, § 133, 20 juin 2002).

Het “voldoende grondig onderzoek, dat voldoende procedurele waarborgen biedt met betrekking tot de relevante kwesties” most in eerste instantie door tegenpartij gevoerd worden, in het kader van de procedurele luik van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing, die geen voldoende grondig onderzoek van het gezinsleven van verzoeker uitmaakt, schendt aldus artikel 8 EVRM.”

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De verzoekende partij diende op 29.01.2018 een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar feitelijke partner, mevr. T. T. K. (...) en dit in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stipuleert als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;”

Verweerder wijst vervolgens op artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie haalt aan dat de verzoekende partij en mevr. T. K. (...) zich op 19.04.2018 aanboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning en wijst dienaangaande op het negatieve advies van de procureur des Konings te Turnhout dd. 12.09.2018 en de weigeringsbeslissing dd. 17.09.2018 van de ambtenaar van de burgerlijke stand en dit om reden van een schijnhuwelijk.

Geheel terecht stelt de gemachtigde van de Minister vast dat uit het advies van de Procureur des Konings (en ook uit de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand) blijkt dat de verzoekende partij niet de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap uit te bouwen met haar partner. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat gezien de verzoekende partij en de referentiepersoon niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van de voorgenomen wettelijke samenwoning, zij dit evenmin zijn als feitelijke partners. Terecht stelde de gemachtigde van de Minister vast dat de verzoekende partij de procedure van feitelijk partnerschap misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

De door de verzoekende partij overgemaakte stukken doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op verschillende elementen van het advies van het openbaar ministerie en haalt aan dat deze niet correct zijn.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat het de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie vrij staat om met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht rekening te houden, en aldus ook met het tussengekomen advies van de procureur des Konings en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het is geenszins kennis onredelijk van de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om het advies en de weigeringsbeslissing te volgen, en er dan ook de motieven van de bestreden beslissing op te enten.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg niet schorsend is, zodat de gemachtigde van de Minister dan ook geheel terecht in de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de procureur des Konings, dat overigens gevolgd werd door een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dewelke zich rechtsgeldig in het rechtsverkeer bevindt.

In zoverre het de bedoeling van verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand opnieuw te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft

is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds de weigering tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Het eerste onderdeel van het eerste en enige middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel verwijst de verzoekende partij naar de overgemaakte bewijzen en haalt aan dat de gemachtigde van de Minister diende te motiveren waarom deze geen bewijs uitmaken van het duurzaam karakter van de relatie.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister alle door de verzoekende partij overgemaakte stukken heeft onderzocht, doch tot de terechte vaststelling kwam dat deze stukken geen afbreuk doen aan het negatief advies van de Procureur des Konings en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Retie.

Verweerder merkt vooreerst op dat de gemachtigde van de Minister uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Louter volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht vaststelde dat deze ongedateerd zijn dan wel handmatig werden gedateerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om deze foto's niet te aanvaarden als afdoende bewijs.

Zie in die zin:

"De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de voorgelegde foto's niet werden gedateerd of enkel manueel werden gedateerd. Ook al is de bewijsvoering in deze vrij, de Raad herinnert eraan dat de gemachtigde als tegengewicht over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De gemachtigde kan worden bijgetreden waar hij stelt dat, wegens het handgeschreven karakter van de datering dan wel het gebrek aan enige datering op de foto's, niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer de foto's werden genomen. Verzoekster toont trouwens niet aan dat deze stelling onjuist is en zij kan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat verwerende partij de gemeenrechtelijke regels van het vermoeden dient toe te passen en aldus dient te vermoeden dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden vereist om een duurzame relatie aan te tonen. De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde om bovenvermelde reden in casu de foto's niet aanvaardt als afdoende bewijs." (R.v.V. nr. 130 162 van 25 september 2014)

Verweerder wijst louter volledigheidshalve ook nog naar volgende rechtspraak:

"Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen." (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

Terwijl (volledigheidshalve) ook niet kan worden ingezien op welke manier de print screen van het sms-verkeer, de verklaring van lidmaatschap van de CM en de documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden aantonen dat de verzoekende partij wel degelijk de intentie zou hebben om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met de referentiepersoon.

In een derde onderdeel haalt de verzoekende partij aan dat er geen voldoende grondig onderzoek werd gevoerd naar het gezinsleven van de verzoekende partij. Om die reden zou de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schenden.

Verweerder laat gelden dat dit weinig ernstig is.

In casu werd door de gemachtigde van de Minister immers vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 47/1 – 47/3 Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die o.m. gesteld worden in artikel 47/1 tot 47/3 van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

"B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.

Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg.

De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

(...)

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te

maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

(...)

B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

(...)

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.

(...)” (Grondwettelijk hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Minister de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 47/3 tot 4/3 van de Vreemdelingenwet, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen

van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be>).

De gemachtigde van de Minister kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1 tot 47/3 van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de Minister wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Terwijl de verzoekende partij zich hoe dan ook niet op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Er kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88.895 van 3 oktober 2012)

Het is dan ook strikt volledigheidshalve dat verweerder nog wijst op artikel 8 van het EVRM luidt dat als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij kan geenszins ernstig voorhouden dat er sprake is van een beschermingswaardige relatie, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing dd. 17.09.2018, na negatief advies van het openbaar ministerie, geoordeeld heeft dat er sprake is van een schijnrelatie. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bijgevolg geweigerd om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, omdat de relatie niet oprecht is, maar slechts tot doel heeft (minstens in hoofdte van verzoekende partij) om aan verzoekende partij een verblijfsvoordeel te verschaffen.

Verweerder herhaalt daarenboven dat het feit dat er beroep werd aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing geen schorsende werking heeft ten opzichte van beslissingen van de gemachtigde van de Minister. De gemachtigde van de Minister vermag geheel terecht verwijzen naar beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en steunen op de inhoud van deze beslissingen, zelfs als daartegen beroep is ingesteld. Het staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013).

Een schijnrelatie wordt niet beschermd door artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in in haar verzoekschrift. Zij blijft in gebreke om uiteen te zetten welke hinderpalen er kunnen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.2.3. Zoals de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen doet, stelt de Raad vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd in de vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): *“Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”.

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) wijst het Hof van Justitie erop dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19) (eigen onderlijning).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: *“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst*

en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijk”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijk „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

In casu blijkt dat de Belgische wetgever de feitelijke partner van een EU-onderdaan die in België verblijfsrecht heeft conform artikel 74/1 van de vreemdelingenwet als ander familielid van een Unieburger beschouwt wanneer het bewijs wordt geleverd van een deugdelijk bewezen duurzame relatie.

De Raad wijst ook nog op hetgeen het Hof in de zaak Rahman heeft gesteld aangaande de behandeling van de aanvragen van “andere” familieleden:

“20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijk” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.” (eigen onderlijning)

Uit de conclusie van de advocaat-generaal inzake Rahman blijkt voorts dat de doelstelling van artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38 tweeledig is, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. De advocaat-generaal linkt artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn dan ook aan het recht beschermd door artikel 8 EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

3.3.2.4. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat, in het kader van de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn, de lidstaten conform artikel 35 “de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, vooropgesteld dat deze maatregelen evenredig zijn en zijn onderworpen aan de in die richtlijn neergelegde procedurele waarborgen (arrest Metock e.a., EU:C:2008:449, punt 75).” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punt 47).

Hoewel het recht van binnenkomst en het recht van verblijf van verzoeker als “ander familielid” niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien, blijkt niet dat de omschrijving van het begrip “rechtsmisbruik” zoals dit

ontwikkeld werd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in casu geen toepassing zou vinden.

Wat betreft de omschrijving van het begrip “rechtsmisbruik” stelt het Europees Hof van Justitie het volgende: *“In dit verband heeft het Hof gepreciseerd dat voor het bewijs dat het om misbruik gaat, enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat (arresten Hongarije/Slowakije, C - 364/10, EU:C:2012:630, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en O. en B., EU:C:2014:135, punt 58).”* (HvJ, McCarthy e.a., C202/13, 18 december 2014, punt 54).

In de zaak C-457/12 stelt het Hof van Justitie in overweging 42: *“De feiten suggereren niet dat de huwelijken schijnhuwelijken zouden zijn of dat er sprake was van fraude of rechtsmisbruik. Was dat wel zo, dan zou de constatering dat er van dergelijk misbruik sprake is het onnodig maken verder in te gaan op de vraag of een afgeleid verblijfsrecht rechtmatig zou mogen worden geweigerd. Het enkele feit dat O en referente O alsmede B en referente B zich op een bepaald moment naar een andere lidstaat hebben begeven, waar een gunstigere behandeling was verzekerd, vormt evenwel geen rechtsmisbruik.”*

Het Hof verwijst daarbij naar de rechtspraak in de zaak Akrich. De feiten in deze zaak kunnen als volgt worden samengevat: de heer Akrich, van Marokkaanse nationaliteit, wordt het verblijf geweigerd in het Verenigd Koninkrijk. Hij wordt aldaar ook veroordeeld voor strafrechtelijke feiten en wordt uitgezet naar Algerije. Hij komt op clandestiene wijze opnieuw in Engeland aan en huwt aldaar met een Engelse. Hij vraagt op grond daarvan een verblijfsvergunning aan in Engeland maar, nadat hij opnieuw in hechtenis is genomen op grond van de Engelse immigratiewetgeving, wordt hij uitgewezen naar Ierland waar zijn echtgenote sinds kort woonachtig is. Zij blijken na enige tijd te willen terugkeren naar Engeland en vragen aldus voor de heer Akrich een Engels inreisvisum aan. Mevrouw Akrich gaf ook te kennen dat zij gehoord hadden na enig verblijf in Ierland op grond hiervan te kunnen terugkeren naar Engeland. Het inreisvisum werd door de Engelse autoriteiten geweigerd met als motivering dat de tijdelijke afwezigheid de uitdrukkelijke bedoeling had om voor de heer Akrich bij terugkomst in het Verenigd Koninkrijk een verblijfsrecht te creëren en aldus de bepalingen van de nationale wetgeving van het Verenigd Koninkrijk te omzeilen. Er was dus geen sprake van een daadwerkelijke uitoefening door mevrouw Akrich van de rechten die zij als werkneemster in een andere lidstaat aan het EG-Verdrag ontleent. Het HvJ oordeelde evenwel: *“Wat de in punt 24 van het reeds aangehaalde arrest Singh aan de orde gestelde vraag inzake misbruik aangaat, moet eraan worden herinnerd dat de mogelijke bedoelingen waarmee een werknemer van een lidstaat in een andere lidstaat werk zoekt, irrelevant zijn voor zijn recht van toegang tot en verblijf op het grondgebied van laatstgenoemde staat, zolang hij er reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst verricht of wenst te verrichten (arrest van 23 maart 1982, Levin, 53/81, Jurispr. blz. 1035, punt 23).*

56 Die bedoelingen zijn evenmin relevant voor de beoordeling van de rechtssituatie van het echtpaar op het moment van terugkeer naar de lidstaat waarvan de werknemer onderdaan is. Een dergelijk gedrag kan geen misbruik in de zin van punt 24 van het arrest Singh, reeds aangehaald, opleveren, ook niet indien de echtgenoot op het moment waarop het echtpaar zich in een andere lidstaat heeft gevestigd, niet over een verblijfsrecht beschikte in de lidstaat waarvan de werknemer onderdaan is.

57 Daarentegen zou sprake zijn van misbruik, indien de door het gemeenschapsrecht ten behoeve van de migrerende werknemer en hun echtgenoot geboden mogelijkheden werden benut in het kader van schijnhuwelijken die worden gesloten om de bepalingen inzake binnenkomst en verblijf van onderdanen van derde landen te omzeilen.” (HvJ, Akrich, C-109/01, 23 september 2003).

3.3.2.5. Zoals blijkt heeft de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, dit in de hoedanigheid van ander familielid als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsrecht heeft, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het kwam de verwerende partij toe om na te gaan of in deze voldaan is aan de vereiste een “deugdelijk bewezen duurzame relatie”, zoals gesteld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij de bewijslast bij verzoeker berust. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan deze wettelijke voorwaarde zodat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De verwerende partij benadrukt in haar nota met opmerkingen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De verwerende partij meent dat ook wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen, -zoals in casu een strikte scheiding moet worden gemaakt tussen de beslissing tot weigering van verblijf, enerzijds, en de weigering tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand, anderzijds-, een strikte scheiding moet worden gemaakt tussen beide beslissingen.

Dit verweer kan niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing doet geen enkele uitspraak over de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand. In de bestreden beslissing kan enkel worden gelezen dat de verwerende partij een beoordeling maakt van de verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder nagaat of in casu is voldaan aan de vereiste van "deugdelijk bewezen duurzame relatie" en dit buiten het kader van enige verklaring van wettelijke samenwoning om. De Raad besluit dat de bestreden beslissing louter en alleen een individuele beslissing betreft die werd genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Gelet op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet is de Raad dan ook bevoegd om kennis te nemen van onderhavig beroep tegen deze bestreden beslissing en de motieven die daaraan ten grondslag liggen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich voor haar eigen onderzoek, standpunt en beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoeker op basis van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet geheel op het advies van de procureur des Konings van het parket te Turnhout van 12 september 2018 heeft gebaseerd. Ze heeft de motieven van dit advies integraal overgenomen en eigen gemaakt, waarna ze besluit dat uit dit advies blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. De verwerende partij meent dat aangezien verzoeker en zijn Nederlandse partner niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van de voorgenomen wettelijke samenwoning, ze dat evenmin zijn als feitelijke partners. Volgens verwerende partij misbruikt de verzoeker de procedure van feitelijke partnerschap louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De documenten die verzoeker voorlegde in het kader van de verblijfsaanvraag doen volgens verwerende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Zij besluit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verwerende partij stelt terecht dat het haar vrij staat om met alle ter kennis gebrachte elementen rekening te houden, zoals het advies van de procureur des Konings, en de motieven van de bestreden beslissing "*er op te enten*". Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich voor haar eigen onderzoek in het kader van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet baseert op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening houdt. Evenmin blijkt dat de verwerende partij, in het kader van de bevoegdheid die haar ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid.

Het gegeven dat verwerende partij rekening kan en mag houden met het oordeel van een andere overheid, betekent evenwel niet dat de verwerende partij, gelet op haar eigen onderzoeksbevoegdheid ex ante artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, niet meer gehouden is tot een zorgvuldige en kennelijk redelijke afweging van de voorliggende gegevens.

Wanneer de verwerende partij haar standpunt geheel baseert op het oordeel van een andere overheid dan komt het de verwerende partij na te gaan in hoeverre dit oordeel van de andere overheid nog steeds actueel, juist, pertinent en kennelijk redelijk is voor het standpunt van verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. In casu de voorwaarde van een "deugdelijk bewezen duurzame relatie".

3.3.2.5. Verzoeker betoogt dat het advies van de procureur des Konings fouten bevat alsook elementen die geen betrekking hebben op het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner en dus bestreden beslissing niet kunnen schragen. Verzoeker meent dat er geen ernstig onderzoek is gebeurd naar zijn gezinsleven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij zich voor haar standpunt baseert op een aantal elementen die cumulatief werden beoordeeld.

- Zo wordt gesteld: *“Beiden partijen hebben geen belangen in België.”* Daarbij wordt toegelicht: *“Door de week werd er dan ook niet geopend op hun adres, wat ons doet vermoeden dat het hier enkel om een postadres gaat. Er bijna nooit iemand aan te treffen (is) terwijl de heer Nguyen beweert altijd in Retie te zijn. Wanneer met toch iemand kan aantreffen blijkt het appartement zeer schaars te zijn ingericht.*

Het betreft een België-route waarbij ze nooit een poging hebben gedaan om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland. Dit ondanks dat ze sinds 2012 zouden samen wonen in Nederland. Men is naar België verhuisd en hebben direct een aanvraag gedaan tot wettelijke samenwonen. Mevrouw T. (...) is wel nog steeds ingeschreven in Eindhoven, waar ze een huis blijven huren. (Dit terwijl ze de huur van het appartement in Retie in het begin niet betaalde). Zij woont en werkt in Nederland alsook wonen haar kinderen daar. Zij rijdt nog steeds rond met een Nederlands voertuig. Zij heeft geen enkele intentie om zich te vestigen in België. Tot op het moment van het onderzoek zou haar inschrijving nog steeds niet in orde zijn. Ze slaagde er niet in om de nodige documenten te verzamelen, zodat zij werd uitgeschreven op 24.11.2017. Op 23.01.2018 startte zij een nieuwe inschrijving op, maar op het moment van onderzoek was deze nog steeds niet in orde. Zij is ook niet in het bezit van een verblijfskaart, wat wordt bevestigd door DVZ”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit motief niet op actuele gegevens stoelt die de verwerende partij nochtans voorhanden had bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers werd de Nederlandse partner van verzoeker door de verwerende partij reeds in het bezit gesteld van een E-kaart op 23 juli 2018, dit is voor het advies van de procureur des Konings en voor het nemen van de bestreden beslissing op 25 januari 2019. De afgifte van de E-kaart betekent dat de Nederlandse partner van verzoeker haar recht op vestiging als Unieburger wettig in België uitoefent en werd toegelaten tot een langdurig verblijf. Dit is dus een concrete aanwijzing dat zij haar belangen in België heeft. Verzoeker wijst er verder op dat hij reeds drie keer op het grondgebied van de gemeente Retie van zijn vrijheid werd beroofd, wat verwerende partij niet betwist, hetgeen eveneens een aanwijzing is van verzoekers aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Verder herinnert de Raad eraan dat volgens het Hof van Justitie, zoals blijkt uit de zaak Akrich, er geen sprake kan zijn van misbruik bij verhuizing naar een andere lidstaat louter om redenen van gezinshereniging. Het aangaan van een schijnrelatie kan daarentegen wel als misbruik worden bestempeld. Uit het motief *“Het betreft een België-route waarbij ze nooit een poging hebben gedaan om een verblijfsrecht te verkrijgen in Nederland. Dit ondanks dat ze sinds 2012 zouden samen wonen in Nederland. Men is naar België verhuisd en hebben direct een aanvraag gedaan tot wettelijke samenwonen.”*, blijkt op zich niet dat de verwerende partij oordeelt dat de feitelijke relatie tussen verzoeker en zijn partner een schijnrelatie betreft.

- Vervolgens wordt gesteld: *“Mijnheer N. (...) spreekt na 6 jaar te wonen in Nederland/België nog steeds geen Nederlands. Hij zou zijn Vietnamees paspoort gekregen hebben op de ambassade in Polen. Hier zijn er echter nog vele onduidelijkheden over gezien er geen enkele stempel in staat en men dus de waarachtigheid niet kan achterhalen.”*

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat dit *“onderdeel van de motivering (...) geen betrekking [heeft] tot het duurzaam karakter van de relatie”*. Hieruit blijkt enkel dat verzoeker, na een langdurig verblijf in Nederland en België, het Nederlands nog niet machtig is en dat er onduidelijkheden zijn met betrekking tot zijn paspoort, doch dit motief komt niet pertinent voor nu het niets zegt over de duurzaamheid en oprechtheid van de relatie

- Voorts wordt gesteld: *“Het is onduidelijk welke procedure er nu gehanteerd wordt. Eerst heeft men gevraagd om te mogen huwen. Maar gezien er te veel documenten voorgelegd moesten worden, heeft men deze aanvraag veranderd naar een wettelijke samenwoning. De heer N. (...) werd hierop ter beschikking gesteld van DVZ waarbij hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Hij werd hierop overgebracht naar Steenokkerzeel en kreeg een inreisverbod van 3 jaar. Betrokkene heeft hierop nogmaals en wel overwogen, zijn aanvraag veranderd naar een feitelijk partnerschap. Hierdoor kreeg hij een verblijfsrecht tot 27.08.2018. Men veranderd de aanvragen naargelang de wind waait en dit duidelijk met de bedoeling een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Op 11 juli kreeg de heer N. (...) dan toch het bevel om het grondgebied te verlaten. Noch de heer N. (...), noch mevrouw T. (...) beschikken over een verblijfsrecht in België op dit ogenblik!”*

Ook hier stelt de Raad vast dit motief niet op actuele gegevens stoelt die de verwerende partij nochtans voorhanden had bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds vermeld werd de Nederlandse partner van verzoeker door de verwerende partij reeds in het bezit gesteld van een E-kaart op 23 juli 2018, dit is voor het advies van de procureur des Konings en voor het nemen van de bestreden beslissing op 25 januari 2019.

Met verwijzing naar de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, merkt de Raad ook hierop dat het gegeven dat verzoeker zoekt naar de eenvoudigste en gemakkelijkste manier om een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging te verkrijgen op zich niet aantoonst dat zijn relatie met zijn Nederlandse partner niet duurzaam en oprecht is.

- Vervolgens wordt gesteld: *“Mevrouw T. is gekend door Nederland voor 51 kleinere voorvallen en vergrijpen.”*

De Raad treedt verzoeker bij in het standpunt dat deze voorvallen en vergrijpen geen betrekking hebben tot duurzaam karakter van de relatie tussen hem en zijn partner.

- Tenslotte wordt gesteld: *“Er is een belangrijk leeftijdsverschil waarbij mevrouw 21 jaar ouder is dan mijnheer. Dit is niet gebruikelijk in hun cultuur”.*

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat het belangrijke leeftijdsverschil niet gebruikelijk is hun cultuur. De Raad heeft het raden naar welke cultuur men refereert nu de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit bezit. Verder treedt de Raad verzoeker bij in zijn betoog dat het leeftijdsverschil alsook de voorgehouden ongebruikelijkheid ervan op zich niet aantoonst dat de relatie *“geveinsd is, of dat het niet duurzaam zou zijn”*.

3.3.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat voormelde cumulatieve motieven worden gekenmerkt door onjuistheden en een gebrek aan pertinentie zodat de gehele deugdelijkheid ervan komt te vervallen.

Het motief dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17 september 2018 weigerde de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, kan deze gebreken niet herstellen. Dat de verwerende partij zich rechtstreeks heeft gebaseerd op het advies van de procureur des Konings dat aanleiding heeft gegeven tot de weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, kan in casu geen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling aangezien aan de grondslag van de verblijfsaanvraag in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geen verklaring van wettelijke samenwoning voorligt.

Gelet op de onjuistheid van de motieven en hun gebrek aan pertinentie, kan verzoeker worden gevolgd in het besluit dat deze motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De verwerende partij kon, gelet op wat voorafgaat, immers niet in alle zorgvuldigheid en kennelijke redelijkheid tot het besluit komen gezien verzoeker en zijn partner *“niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van de voorgenomen wettelijke samenwoning, (...) ze dat evenmin [zijn] als feitelijke partners”*. Nu blijkt dat de verwerende partij niet op zorgvuldige en pertinente wijze heeft vastgesteld er geen sprake is van een duurzame en oprechte “affectieve” relatie, blijkt ook niet dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon stellen dat er in casu sprake is van “misbruik”. Bijgevolg kon de verwerende partij evenmin op zorgvuldige en kennelijke redelijke wijze stellen dat de stukken die door verzoeker werden voorgelegd om zijn verblijfsaanvraag te staven *“geen afbreuk [doen] aan bovenstaande vaststellingen”*.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen “volledigheidshalve” nader motiveert waarom deze documenten niet worden aanvaard als afdoende bewijs, stelt de Raad vast dat het hier een a posteriori motivering betreft die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnaemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Verwerende partij kan niet worden gevolgd worden in het betoog dat zij niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de documenten door verwerende partij niet als bewijs van een duurzame relatie werden weerhouden om de enkele reden dat zij geen afbreuk doen aan het negatief advies van de procureur des Konings, zoals verwerende partij zelf in haar nota stelt. Het is pas in de nota dat er voor het eerst blijkt wordt gegeven van een inhoudelijke en vormelijke beoordeling en afweging van elk document voorgelegd door verzoeker die de hierboven vastgestelde onregelmatigheden evenwel niet kan herstellen.

Een deugdelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn partner blijkt op het eerste gezicht niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ligt prima facie voor.

3.3.2.7. Zoals eerder vermeld is de doelstelling van artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38, waarvan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vormt, tweeledig, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn is dan ook gelinkt aan artikel 8 EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

De verwerende partij bevestigt in haar nota dat de beoordeling van de verblijfsaanvraag in het licht van artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet “*ontegensprekelijk reeds beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst*”. Volgens verwerende partij houdt de bestreden beslissing ontegensprekelijk in dat de gezinsbanden beoordeeld werden.

Nu geen deugdelijk onderzoek blijkt naar de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn partner, kan verzoeker op het eerste gezicht worden gevolgd in het betoog dat een voldoende grondig onderzoek naar zijn verzoekers gezinsleven evenmin blijkt.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling prima facie geschonden. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

In zoverre de verwerende partij in haar nota een uitgebreid betoog houdt om aan te tonen dat artikel 8 van het EVRM in casu niet werd geschonden, moet de Raad wederom vaststellen dat hier een a posteriori motivering betreft. Door a posteriori te pogen verder onderzoek te voeren naar het gezinsleven van verzoeker en hierover een afweging te maken, wordt de hierboven vastgestelde onregelmatigheid door de verwerende partij daarenboven niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

3.3.2.8. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. Gelet op voorgaande bespreking kunnen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals beschreven door de verzoeker samenhangt met het middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Verzoeker wijst erop dat hij gedwongen zal worden om het Belgisch grondgebied te verlaten en dus voor onbepaalde tijd zijn partner zal moeten verlaten.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES